

Spedizione in abbonamento postale

Poština plačana v gotovini

Odmev iz Afrike

Duhovnik domačin pri pouku katekizma

September-Oktober 1942-XX

Odmev iz Afrike Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 lir. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 12 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. števil. 10.887.)

Ali pa: **Roma (12), Via dell'Olmata 16.** (Ček. števil. 1/1496.)

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

DELAJMO Z DRUŽBO SV. PETRA KLAVERJA

Sotrudniki Družbe sv. Petra Klaverja pomagajo na jako preprost način k najvzvišenejšemu delu katoliškega kristjana, namreč k rešitvi neumrljivih duš in k širjenju božjega kraljestva v poganskih deželah. Saj je ravno Klaverjeva družba prevzela nalogo, z vsemi močmi delati na to, da kolikor več dušam v Afriki pridobi milost sv. vere in rešitev iz sužnosti satana.

Podporniki Družbe sv. Petra Klaverja prispevajo letni znesek 3 lire in so deležni mnogo duhovnih dobrin.

Roza Limanska

pomožna misijonarka Družbe sv. Petra Klaverja

umrla dne 14. julija 1942

po neumornem in veselem delu za rešitev duš.

Naj počiva na Srcu Jezusovem!

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:
dne 9. septembra, sv. Peter Klaver, apostol zamorcev;
dne 21. septembra, sv. Matevž, apostol in evangelist;
dne 24. septembra, praznik Marije, Rešiteljice ujetnikov.

Misijonar opravlja posel zidarja:
dovaža pesek za novo misijonsko cerkev

Tiho junaštvo

Dne 9. septembra bo zopet god sv. Petra Klaverja. Njegovo požrtvovalno življenje in vnema za revne, tuje ljudi, za podivjane zamorske sužnje skozi 40 let je edinstven zgled v zgodovini človeškega junaštva. Za kaj takega ne zadostuje samo človeško sočutje in samo naravno »človečanstvo«. Taki značaji uspevajo le v milosti Kristusovi, ki prekaša vsako človeško moč.

Ni imel lahkega stališča v Kartageni. Zamorci, ki jih je rešil iz sužnosti, so mu bili res otroško vdani; tudi svetna oblast mu je šla na roko. Toda suženjski prekupci, ki jim je šlo za dobiček in zgubo, so se hoteli svojega nasprotnika zlepa ali zgrda iznebiti s tem, da so mu pretili in ga obrekovali. Pri Evropejcih pa, ki ga od bližje niso poznali, je veljal zaradi svoje vneme kot prenapetež, to pa zato, ker jim je vest očitala njih lenobo. Od strani ljudi je žel le nehvaležnost in preganjanje. Treba je bilo, da mu je gorela v srcu nadčloveška ljubezen do Boga in do bližnjega, da ni odnehal v svoji vnemi in delu za stotisoče zatiranih. Šele starost in bolezen v rokah

in nogah, ki so se mu začele tresti, ga je prisilila, da je svoje delo prepustil mlajšim.

Po smrti so mu ljudje izkazali čast, ki jo je že v življenju zaslužil. Beli in črni, ki so se sicer strogo ločili, so skupno šli za njegovo krsto in glasno jokali.

Najlepši spomin na tega velikega moža pa je misijonska Družba, ki se po njem imenuje in njegovo delo nadaljuje, in ki jo je ustanovila božja služabnica Marija Terezija Ledóchow-ska. Ako bomo Klaverjevo družbo podpirali pri njenem delu, se bomo najlepše oddolžili pri očetu zamorcev, sv. Petru Klaverju.

Tomaž F.

Podaljšali ste mi življenje

P. Franc Cough nam piše iz misijona Toroma, koliko dobrega more storiti s pomočjo motornega kolesa, ki smo mu ga podarili.

Nemara sem Vam že enkrat sporočil, kako je moja župnija razsežna. Imam 52 vaških šol, izmed katerih je ena 30 milj oddaljena od misijona, druge pa so raztresene po vsem ozemlju.

Za 52 šol bi moralo biti 52 učiteljev na razpolago; toda v moji župniji ta račun ne velja. Imam v 8 vaseh le tri katehiste. Katekizem se poučuje v treh zaporednih časih po štiri mesece. Večina učencev je še v otroških letih. Sam jih nadzorujem. Tik pred sv. krstom pa pridejo za 6 tednov stanovat v misijon, kjer dobijo zadnji pouk in pripravo na sv. krst.

Ta način se je prav lepo obnesel. Prav mnogo zamorčkov se že uči katekizma in število krstov narašča. Veliko število otrok po družinah je dokaz, da naši kristjani zakon spoštujejo.

Dela je mnogo. Treba je vse organizirati, to pa zahteva mnogo obiskov. Zato pa mi motorno kolo, ki ste mi ga podarili, izvrstno služi. Zdaj morem hitro v najbolj oddaljene vasi. Ze prvi teden sem tako o pravem času dospel do štirih umirajočih. Dva sta kmalu po sv. krstu umrla in sedaj prosita pri Bogu za vse blage dobrotnike.

Vojske dozdam še ne čutimo posebno. Bogu bodi hvala, da se versko življenje nemoteno razvija dalje. Tisoči poganov so na tem, da bodo pristopili v našo sv. vero. V tem delu sveta je žetev zrela. Vidite torej, kako velike važnosti je za moje delo Vaš velikodušni dar. Čim večkrat bom mogel obiskati oddaljene vasi, tem bolj živahna bo njih povezanost z misijonom. In kolika sreča in pomoč za bolne in umirajoče v teh samotah, ako morem takoj do njih! Pa tudi meni koristi kolo, ker sicer bi zaradi naporov in težavnih potov prehitro omagal. Lahko rečem: »Življenje ste mi podaljšali!«

Sestra domačinka s sirotama

Za vse to se zahvaljujem Vaši Klaverjevi družbi in blagim dobrotnikom in prosim Boga, da vsem po božje povrne! Večkrat opravim sv. mašo za dobrotnike. Upam, da bo Bog že na tem svetu povrnil Vam in vsem misijonskim prijateljem.

Pokorščina prinaša blagoslov

Piše p. Dominik Ferrero, Massangulo, portugalska Vzh. Afrika.

Iz pisma našega vrhovnega pastirja razvidim, kako se božja Previdnost poslužuje Družbe sv. Petra Klaverja, da pomaga našemu misijonu. Bogu bodi hvala za to!

Kraj v osrčju portugalske Nyasse je bil zadnje čase nekoliko zanemarjen. Zahvala pa gre našemu prevzv. škofu in uvidnosti vlade, da se je sedaj začelo prav živahno versko življenje.

Misijonska postaja Massangulo je bila ustanovljena že pred desetimi leti. Mnogo truda je bilo treba, ker leži sredi muslimanov in je bilo tudi sicer vse polno zaprek za apostolsko delo, tako da smo jo že mislili opustiti. Toda sv. oče Pij XI. je želel, da ostane. Ubogali smo; danes pa vidimo, kako prav

je bilo, da smo vztrajali. Zadnji dve leti smo mogli ustanoviti dve novi misijonski postaji. Tako je bil naš razmeroma majhen trud poplačan z bogato žetvijo, ki sedaj zori. Povsod smo postavili šolske kapele, ki so v velik blagoslov okolici. S tem je bila napravljena podlaga za misijonsko delo v bodočnosti.

Ljudstvo, v kolikor ga ni skvaril islam, zelo rado sprejema sv. vero. Pri tem nas podpira zgled sosednih pokrajin, ki so katoliške; pred vsem pa milost božja, ki se bogato razliva nad pokrajino.

Vse to, seveda, nam je v veliko tolažbo. Pa tudi mnogo skrbi smo si naprtili. Treba je oskrbeti vse šole z učili, treba je vzdrževati učitelje in katehiste. Misijonarji morajo vse te kraje redno obiskovati, kar je zvezano z mnogimi stroški. Pomislite: 68 šolskih kapel je posejanih na ozemlju, ki meri 100.000 km².

Naš načrt je v tem, da bi v vsaki večji vasi, ki je ogrožena od islama, ustanovili šolo in postavili katehista. Kdaj se nam bo to posrečilo? V naše zavode sprejemamo zamorske dečke in deklice, o katerih je upati, da bodo nekoč kot učitelji in učiteljice naši sodelavci v vinogradu Gospodovem. Zelo smo jih veseli. So med njimi taki, ki gredo vsak dan k sv. obhajilu in ki imamo z njimi najboljše upanje.

Tako se je velik del mladine oprijel učenja, drugi pa se poprimejo kakega rokodelstva. V naših strokovnih šolah se uče mehanike, mizarstva, čevljarstva in tesarstva. Deklice se uče kuhanja, šivanja in drugih ročnih del. Za vse to pa nimamo nobenih stalnih dohodkov. Podpora, ki nam včasih pride, je majhna v primeri s stroški.

To so naše težke skrbi. Zdaj razumete, zakaj sem v začetku pisma rekel, da se božja Previdnost poslužuje Klaverjeve družbe kot orodja za prosep misijonov. V imenu vsega našega osebja — 16 misijonarjev in 13 misijonskih sester — se Vam iz srca zahvaljujem za vse. Vsak dan molimo k Bogu in k naši Ljubi Gospé tolažnici, ki je varuhinja našega misijona, da bi blagoslov v obilni meri pritekal nad Klaverjevo družbo in vsa njena podjetja. In pa, da bi kmalu doživeli dan, ko bo Vaša blagopokojna ustanoviteljica deležna časti oltarja.

Naposled Vam priporočam v molitev sebe in vse naše misijonarje ter sestre, da bi se po apostolskem delu sami posvetili in potem plodonosno delali pri posvečevanju duš, ki so nam izročene v duhovno skrb.

»Pravica je sladkega miru mati, oče božji strah, sestra pa krščanska ljubezen.«
(Slomšek.)

Siromašna misijonska cerkvia

Le navadna koč

Misijonar presv. Srca iz vikariata Allival (južna Afrika) popisuje svojo farno cerkev v Bethuli takole:

To je navadna zamorska koč, ne mnogo večja ko druge koč v vasi. In že šest let nam služi za hišo božjo! Okrog te cerkvice pa stanuje kakih 300 kristjanov. Število pa stalno narašča. Celo ob delavnikih je cerkvia natlačeno polna; no, saj ne meri več ko 2.70×5.50 m. Je pa v zelo slabem stanju. Ob nedeljah je služba božja na prostem; ako ne, je vsaj polovica ljudi zunaj. Vse sem si prizadejal, da bi postavil boljšo cerkev, a do danes zaman.

Lani smo kupili stavbišče, ki je na zelo primernem kraju; toda preteklo bo še mnogo vode in treba bo trdega dela, preden bomo imeli potrebni denar skupaj. Šel sem v Evropo z namenom, da pri dobrih ljudeh naberem potrebno vsoto za majhno kapelo v Bethuli. (Potrebne bi bile kapele tudi še na šestih drugih krajih, ki spadajo pod mojo oskrbo!) Tedaj pa je izbruhnila vojna. Komaj sem prišel v Afriko nazaj — praznih rok, seveda, kot sem bil odšel.

Kateri dobrotnik bi se me usmilil in mi pomagal, da v Bethuli sezidam primerno cerkvico?

Nismo mogli več čakati

Piše škof Wantenaar, apost. prefekt v Basankusu.

V misijonih gre delo tudi v teh časih naprej. Seveda, denarna stiska je vedno večja; a navzlic temu nameravam v Bosolengo ob reki Libeke, ki je dotok reke Laporí, ustanoviti nov misijon. Že zdavnaj bi bil potreben. Ljudje, ki pripadajo k plemenu Ngombe, so krščanski veri zelo naklonjeni. Misijonarjev imam sedaj dovolj, zato ne morem več čakati in bi tudi ugodna prilika bila morebiti za vedno zamujena.

Tako smo se torej podstopili. Da si prihranim stroške, sem prosil okoliške kristjane, ki jih je okrog 1000 samo v Kodoro, naj napravi vsak vsaj deset dni kuluka. Vsi so bili s tem zadovoljni. Potem je prišlo do 100 mož, ki so otrebili gozd in zravnali stavbeni prostor. Bolj oddaljeni so vezali palmove liste za streho.

Bosolengo leži nekako 60 km vzhodno od Kodoro in stanuje tam polovica ljudi, ki spadajo v področje misijona. Kodoro je bil ustanovljen l. 1929 in bi bilo tam že 4000 kristjanov, ako jih ne bi bilo mnogo zapustilo kraj in šlo iskat dela drugam. Jaz sem bil o Veliki noči tam in sem podelil 600 ljudem zakrament sv. birme. Obenem sem obiskal sestre, ki tam delujejo že od februarja. Cela procesija bolnikov in betežnih se zglaša vsako jutro pri njih. Bil sem tam prav tiste dni, ko so bolniki dobivali injekcije, to je v torek in v sredo. Obakrat je bila sestra Pacifika zaposlena od pol 6 zjutraj do 1 popoldne. Sestra Gregorija je ustanovila šolo za deklice, sestra Evdoksija pa skrbi za gospodinjstvo. Več sestra ni. Te tri prve misijonarki imajo dela čez glavo. Poleg samostana je penzionat za 300 deklic, in pa še neke vrste pristava. Zdaj se pripravljajo, da bodo zidale šolo. Prostora je dosti. Njih delo bo rodilo lep sad, kakor hitro bo prišlo še nekaj sester.

Iskal sem slona

Pripoveduje p. Janez Devalle, misijonar v Afriki.

Zdi se, da je letos leto obiskov. In res prihajajo obiski, če ne imenitni, pa vendarle »visoki«. Te dni nas je obiskala čreda slonov. Najbrž so prišli iz keniških pragozdov in se približali prav do gozda, ki meji na naš misijonski prostor pri Nyeri. Odtod so potem delali izlete v okolico.

Naši zamorčki so bili tedaj večinoma na počitnicah. Škoda! Sloni tako blizu, otrôk pa ne, da bi jih videli! Kdo naj to razume? O, kako bi jih gledali!

Zamorčki iz misijona Tananariva

Torej na delo! Denem si puško na rame, vzamem s seboj nekaj domačinov, da mi kažejo pot.

Stopimo v gozd. Izprva nobene sledi! Tiho in varno se plazimo naprej. Naenkrat čujemo ropot, kot da se lomijo veje pod nogami, šum in ropot, ki prihaja bliže in se čuje kakor šum močne nevihte. In vendar je ozračje mirno... Torej: sloni!

Plazimo se še bolj previdno naprej... Glejte si jih: eden — dva — pet — deset jih naštejemo. Toda niso še vsi. Tam ob strani se sliši, kot da se pasejo še drugi. Domačin, ki ima bistro oko, je naštel kar 29 glav. To je že čreda, ki bi je bil vsak posestnik vesel!

Debelokožci so zavohali nevarnost, čeprav nas še niso opazili. Postajali so nemirni. Rilce so obračali na vse strani in sumljivo stresali nozdrvi. Vse smo videli, ker smo bili skriti za drevesi.

Eden od njih, pravi velikan, zapusti čredo in gre naravnost proti nam... Mi smo sicer želeli biti samo gledalci, toda sedaj ni kazalo drugega, kot da predrznežu pošljemo kroglo v pozdrav in ga tako prisilimo, da spremeni svojo smer.

Toda nerodnež ni razumel, kaj hočemo in se je pripravljaj na naskok. Grozno je zatrobil s svojim rilcem, da smo imeli vtis, ko nekoč Jozua, ko se je podirala Jeriho...

Zbežali smo, saj drugega nam ni kazalo, ker na napad nismo bili pripravljeni. Bežali smo pa tudi, da se je kar kadilo za nami.

Ali ste že kedaj brali, kako se lomi in drobi pragozd, kadar se vsuje plaz z gorá in si vtira pot skozi goščavo? Tako in samo tako morem izraziti tisto lomastenje, ki so ga napravili sloni, ko so jo ubrali za nami. Mi smo se razkropili na vse strani. Bežim, bežim... tik za seboj pa slišim ropot, ko da se svet podira. Srce mi tolče ko kladivo, sape mi zmanjkuje...

Naenkrat se gozd razredči, na prostem sem. — Obstanem, poslušam, se razgledujem. Kje sem? Kraj mi je docela neznan. Nedaleč zagledam samotno kočo. Tja grem, da mi tam povedo, kje sem. Potrkam na vrata. Nihče se ne oglasi. Grem okrog koč. Zdi se mi, da nekdo zdihuje. Toda kje? Koča je vendar zaprta. Gledam po tleh, glej, nekaj črnega v travi! Kaj li je?

Pristopim, misleč, da je kaka žival, a kako se začudim: bila je stara ženica, umirala je. Oblečena je bila v raztrgane cunje, ležala je na robu jarka, ki je bil sveže izkopen. Vse razumem: Reva je bila skoro mrtva. Sorodniki bi jo morali pokopati, kar pa pogani zelo neradi store. Zato so grob izkopali še poprej, da bi pozneje prišli in mrtvo truplo zavalili v jamo in zagrebli.

Božja previdnost je hotela, da sem prišel še o pravem času. Zenico sem poznal, ker je hodila v misijon delat in je včasih prišla tudi k pouku katekizma. Zato mi je bila sedaj olajšana priprava na smrt. Vprašal sem jo, če želi biti krščena, in je prikimala. Vzel sem vode in jo krstil. Potem je bila vsa vdana v božjo voljo in nič več ni zdihovala. Mirno je čakala smrti.

Tako sem torej iskal slonov — pa sem našel dušo. Ali je bilo to slučajno? Ne! To je bila božja previdnost in dobrota! On, ki je nekoč poslal mlademu Tobiju angela za spremljevalca, se je to pot poslužil slonov, da je usmeril misijonarjeve korake na apostolsko pot. Kako dober je Bog!

MISIJONSKI MOLITVENI NAMEN

za mesec september, blagoslovljen po sv. očetu:

Domači bratje laiki in redovnice.

Služabnica božja Marija Terezija Ledóchowska

Vsi ti se zatekajo k materi

Dokler je naša ustanoviteljica Marija Terezija Ledóchow-ska še živela na svetu, so se škofje in misijonarji v Afriki zaupno obračali nanjo, ker so vedeli, da jim bo po materinsko pomagala v njih težavah. Je pa že 20 let, kar je ta »afriška mati« zatisnila oči († 6. julija 1922), a je še vedno ona tista mati, ki najbolj razume težnje misijonarjev in vseh tistih, za katere imajo skrbeti. Zato se še danes obračajo k njej afriški škofje, misijonarji in misijonarke; zlasti pa v teh tako težavnih časih.

Škof Parisot iz Dahomé piše:

»Sporočam Vam, da se mi je po treh letih težke bolezní zdravje zopet povrnilo. Sami veste, kako sem se bil v začetku bolezní zaupljivo obrnil na božjo služabnico Marijo Terezijo Ledóchowsko, ki je v življenju tako ljubila zamorce in misijone. Zamorski kristjani v Dahome in Lome so mnogo molili za moje ozdravljenje in so prepričani, da sem ozdravel na priprošnjo Vaše ustanoviteljice. Prilagam pismo, iz katerega boste razvideli, kako se širi po naših misijonih češčenje do nje.«

Torej: Pismo nekega Togoleza, katero je pisal škofu Parisotu:

»V neki številki ‚Odmeva iz Afrike‘, ki mi jo je posodil moj prijatelj, berem Vašo zahvalo božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski. Tudi jaz sem na tihem molil takole: ‚Marija Terezija, čuj! Kakor je škof Parisot klical tebe na pomoč

v svoji bolezni, tako Te tudi jaz prosim za svojega otroka, ki je hudo bolan, vrni mu zdravje.' In res: uslišala me je. Moj otrok je imel hudo mrzlico in tudi sicer je bil ves bolehen, tako da mu zdravniki niso mogli kaj pomagati. Naposled so mu dali injekcije, ki so imele zelo dober učinek, tako da so se celo moji poganski sorodniki temu čudili. Nekaj dni pozneje je mrzlica ponehala in moj otrok je ozdravel. — Zdaj bi se pa jaz rad naročil na 'Odmev iz Afrike' in Vas prosim, da mi pošljete naslov, kje se naroči. Lepo se Vam zahvaljujem, da ste pisali v ta list v čast božji služabnici. Poslej se ji bom vedno rad priporočal in zaupam, da bo skupno z našo Ljubo Gospo presv. Srca v nebesih izprosila čudežev. — J. A. Bocovi, Togo, Afrika.<

Škof Julien, apost. vikar v Nyassi, pa piše:

»Na neki škofovski konferenci smo misijonski predstojniki iz Afrike sklenili, da bomo še bolj pospeševali češčenje božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske, ki je mati zamorcev in ki je že mnogokrat pokazala svojo mogočno priprošnjo pri Bogu. Vrhovni general vikariatov je izjavil, da jo je postavil za 'oskrbnico' svoje blagajne in da v blagajni stalno hrani njeno sliko.<

P. Anzelm, servit, piše iz Swazilandije:

»Prevzvišeni naš škof mi sporoča, da je prišla od Družbe sv. Petra Klaverja izdatna pomoč in to ravno sedaj, ko smo je skrajno potrebni. To je velike važnosti, ako pomislimo, kako daleč smo od Evrope in v kako težkih časih živimo, ko je vojna. Nisem mislil, da se mi bo želja tako hitro izpolnila. To dobroto nam je naklonila blagopokojna ustanoviteljica, ker sem opravljal devetdnevnicu njej v čast. Zdaj zopet prosto diham, ko nam je Klaverjeva družba prišla na pomoč in posušila solze na naših licih; zakaj velike so skrbi, ki tarejo afriškega misijonarja.<

Ne veste, koliko noči sem prečul v skrbeh, ne le zaradi pomanjkanja denarnih sredstev, ampak tudi zaradi drugih težav. Tudi te so prešle na priprošnjo Marije Terezije, ki res po materinsko skrbi za svoje misijonarje. Upam si trditi, da sedaj ona stori več dobrega, kot je mogla v svojem življenju storiti.<

Še vedno nam kliče papež Pij XI.:

»Delo za misijone je najlepše delo krščanske ljubezni, ker velja najbolj revnim in zapuščenim dušam. Zato bo pa tudi božje plačilo temu primerno. Misijonar žrtvuje vse: svoj čas, svoje delo in celo svoje življenje za ta namen. Njegovo delo pa bi ostalo zelo omejeno, ako mu ne daste tiste podpore, ki jo po pravici od Vas pričakuje.<

Strežba bolnikov v misijonu Swakobmund

Afriški narodi

so vedno bolj pripravljene za krščanstvo. Nočejo več biti izven hleva Kristusovega, boječ se, da ne bi zamudili časa, da naj vstopijo. Poslušajmo, kaj pripoveduje p. Borra iz misijona Wasa, prefektura Iringa, Vzhodna Afrika:

Vesel Vam morem sporočiti, da naše misijonsko delo prav hitro napreduje. Za to se imam zahvaliti Vaši Klaverjevi družbi, ki mi je pomagala, da sem mogel 30 katehistov nastaviti za dobo pet mesecev. Krstov je bilo 900, katehumenov vpisanih nad 1000. Po vseh poganskih krajih se oznanjuje sv. evangelij. Ko bi Vi videli, kako se vneto spreobračajo h krščanstvu po vseh vaseh naše okolice. Ljudje milo prosijo, naj jih pripravimo za sv. krst.

Pred nekaj dnevi so mi dopovedovale sestre misijonarke solznih oči: »Pater, ali se res približuje konec sveta, ko zamorci tako silijo za sv. krst? Kleče in s povzdignjenimi rokami nas prosijo za sv. krst ter tako vneto in goreče, da nam stopijo solze v oči.«

Komu se imamo zahvaliti za to vneto? Za Bogom najpoprej našim vnetim katehistom. O, ko bi mogel ves svet pre-

pričati, kako so misijonarju potrebni ti skriti in ponižni pomočniki! Vsi naj bi jih podpirali. Približal se je čas, da bo Afrika krščanska. Naš božji Zveličar vleče zamorce na svoje božje Srce. To pa hoče on izvršiti s pomočjo naših katehistov.

Zato Vam zopet priporočam v podporo naš misijon Waso in naše katehiste. Tu je še veliko tisoč poganov, ki jih bo treba izpreobrniti. In mi bi jih iz srca radi!

Misijoni v Zambesi so zopet oživel

Pismo patra Jožefa Goncalvesa D. J. vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja, pisano iz Lizbone 13. januarja 1941.

Danes Vam zopet pišem, da Vam izrazim svojo prisrčno zahvalo za vso pozornost. V malo dneh bomo odpotovali od tu v naš misijon Zambesi; konec februarja ali kvečjemu v začetku marca bo ladja odplula. Trije patri bomo in trije bratje, ki se bomo trudili, da poživimo krščansko življenje v misijonu. Ljubi Bog naj blagoslovi naš trud in naj dá obilnih sadov v dušno korist ubogih duš, ki so bile izza l. 1912 zapuščene.

Svoje delo nameravamo začeti na visoki planoti Angonia in Macanga, ki sta najvišje ležeča kraja v koloniji Mozambik. Ti kraji so najbolj gosto naseljeni, ljudstvo priljudno in dostopno. Spada k plemenu Zulu. Tu bomo skušali vzgojiti sodelavcev in se potem razširiti preko Tete do Zg. Zambesi. To bo težava, ker tu ne bomo našli prav nobene stvari in bomo morali orati ledino. In ker je kraj brez prometnih zvez, bo težava še večja. Toda zaupamo v božjo Previdnost; saj smo se odločili za to delo iz gole ljubezni do Boga.

Lepo se Vam zahvalim za Vašo skrb, da ste svoji tukajšnji podružnici naročili, naj nam pri prvih začetkih gre na roko. Tako je za nas pripravljen že prav lep ciborij, kar nam je v veliko pobudo. Zanašamo se na Vašo družbo, da bo podpirala misijon v Zambesi kakor ga je pred leti. Dobro nam je znano, kako je Vaša pokojna ustanoviteljica ljubila misijon v Zambesi; zato smo prepričani, da ga bo z nebes doli ščitila in izprosila tudi svojim duhovnim hčerkam na zemlji, da bodo naš misijon velikodušno podpirale. Pa saj ga že! Prisrčna Vam hvala za to!

Zdaj pa Vam pogumno izrazim še eno prošnjo. Zdi se mi, da mi je sam Bog vdihnil to misel! Takoj, ko me je prečastiti pater general Vladimir Ledóchowski imenoval za predstojnika misijona v Zambesi, sem obljubil Materi božji, da bom dal prvo kapelo, ki jo bomo zgradili na planoti Angonia, posvetiti v čast Mariji Brezmadežni.

Začetek novega misijona v Afriki

Pred nekaj dnevi sem obiskal Vašo tukajšnjo podružnico in so mi izročili nabiralno polo za oltar Brezmadežne, ki naj bi se postavil v kakem afriškem misijonu. Nabrani darovi so kakor nekak predjem, da se bom z božjo pomočjo tem bolj prizadeval, da postavim kapelico, kjer bo ta oltar dobil svoje mesto. V vsem tem vidim prst božji, ki mi obeta blagoslov in pomoč.

Dosti za danes. Na Družbo sv. Petra Klaverja bom vedno zaupal.

Opomba uredništva. Da bodo očetje jezuiti zopet prevzeli vodstvo misijona v Zambesi, to je naši vrhovni voditeljici in sploh vsem misijonskim prijateljem v veliko veselje. Stari misijon v Zambesi je zaradi portugalske revolucije l. 1912 moral prenehati. Nekdanji misijonarji-jezuiti v Zambesi so bili prvi izmed afriških misijonarjev, ki je z njimi naša pokojna ustanoviteljica navezala pismene stike. Prvo podporo je poslala prav temu misijonu. Eden izmed misijonarjev, p. Menyhardt, je tudi zložil znano molitvico v čast presvetemu Srcu Jezusovemu za spreobrnjenje Afrike, ki se že 40 let moli med devetdnevnic pred praznikom Varstva sv. Jožefa in katero na splošno imenujemo »Vojsko molitve za Afriko«.

Vrhovna voditeljica in tudi ostali člani Družbe prosijo Boga, naj podpira hrabre sinove sv. Ignacija pri delu v misijonu, ki je bil 30 let zapuščen, da bi mnogo tisoč duš, ki so še poganske, pripeljali v Kristusovo stajo.

Krokodil, strah vse okolice

Piše p. Devalle, misijon Nyeri, Afrika.

Med mnogimi zunanji znaki, ki se po njih kristjani ločijo od poganov, so zlasti svetinjice, rožni venčki in križčki, katere zamorci nosijo okrog vratu. Kristjani te nabožne predmete zelo spoštujejo, tako kot sicer nobenega darila ne toliko.

Često vidiš odrasle moške, ki se vračajo s polja z butaro drv na plečih, na prsih pa imajo križec. Ali pa žene, ki imajo rožni venec okrog vratu in so nanj tako ponosne kot na kako zlato ogrlico. Tudi mali zamorčki nosijo svetinjice na vratu ali pa na zapestju, da jim zvončkljajo, kar jih posebno veseli.

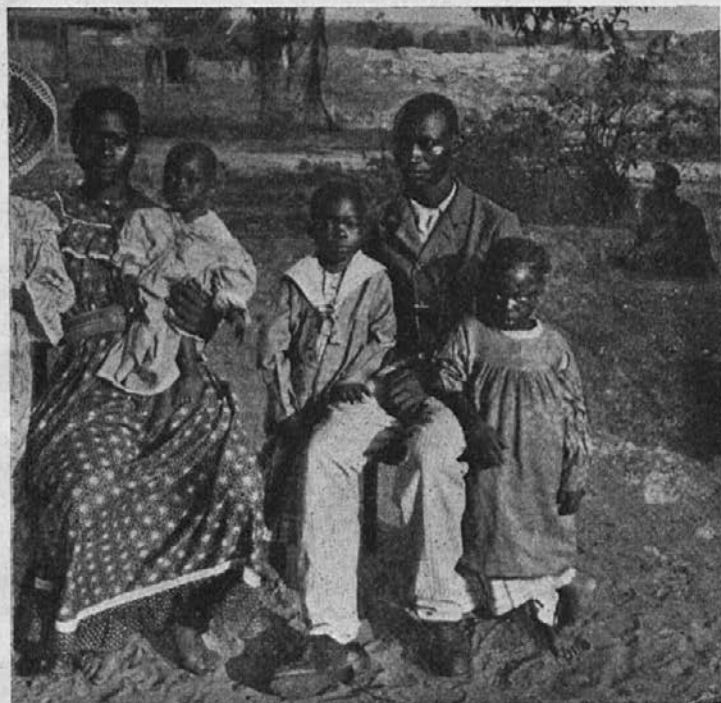
Sedaj pa povest o krokodilu, ki se je zgodila takole. Še do nedavna si ni nihče upal k reki Sagana, ki teče mimo našega misijona, kajti v vodi je bilo polno roparskih krokodilov. Neka zamorca, ki je bredel vodo, je tak ropar ugriznil v peto na nogi. Mož pa je k sreči imel pri sebi sulico in se je tako otresel roparja. Nogo pa so mu morali v stopalu odrezati, ker se je rana zastrupila. — Neka žena je vodo zajemala, pa jo je krokodil zgrabil za roko in potegnil v vodo. Pritekli so možje na njen klic in jo rešili. — Nek otrok pa je zginil pod vodo in ga ni bilo več na dan.

Pater misijonar je hotel temu napraviti konec. A to ni šlo tako lahko. Zver se podnevi ni več prikazala, gotovo je slutila past. Misijonar pa je stražil ponoči, in ne brez uspeha. Izbral je psa, ki je služil zverini za vabo. Privezal ga je za drevo ob obrežju na dolgi vrvi, da je lahko skakal tudi v vodo in brodil po njej. Pater pa se je skrtil s puško v roki za drevo ob bregu, v spremstvu močnega zamorskega fanta. Neko noč se je kar naenkrat prikazalo dvoje svetlih oči na površju in se počasi pomikalo proti bregu. Pes laja, nekaj črnega se spusti proti njemu... Puška počí, oči zginejo pod vodo. Trup mrtvega krokodila potegneta na breg in konec je bilo nevarnosti...

Z veselim vzklikom se je fant spravil nad mrtvo zver in jo začel devati iz kože. Naenkrat pa obstane in bridko zajoče: »O moja mati, moja mati!...« Kaj se je zgodilo? V krokodilovem želodcu je našel svetinjico, ki je bila na verižici. In tako je nosila mladeničeva pokojna mati. Tista, ki je bila izginila pred 2 letoma, da nihče ni vedel kam. Zadnjikrat so

jo ljudje videli, ko je šla vodo zajemat k reki. Mislili so, da jo je raztrgal leopard ali hijena. Zdaj se je vedelo, kakšna je bila njene smrt... Krokodil jo je potegnil v valove.

Pater misijonar in žalujoči sin sta ob tihoti noči in svitu zvezd pokleknila na tla in zmolila Očenaš za pokojno mater.

Zamorski katehist z družino

Junaštvo zamorskih katehistov

Piše misijonar iz vikariata Nyassa, Afrika.

Pred kratkim je poslal p. superior malo četo katehistov v 156 vasi, ki so posejane po obširnem ozemlju misijona Kasina.

Ti vrli možje niso rok križem držali. Ob delavnikih so poučevali, ob nedeljah pa so zbirali ljudi k nekaki službi božji, kjer so molili, peli svete pesmi in imeli kratek nagovor. Večina vasi je predaleč od misijona, tako da ljudje ne morejo vsako nedeljo k sv. maši. Zato je primerno, da opravijo nedeljsko pobožnost pod vodstvom katehista po načrtu, ki ga je sestavil pater superior.

Za svoje zvesto delo dobijo katehisti dva franka na teden. To ni veliko, toda za predstojnika misijona je velika težava, kako plačati 156 katehistov vsak teden.

Zadnje dni prihajajo katehisti od vseh strani na sestanek v misijon; prvo četrletje šolskega pouka je minilo. Poročali bodo o svojem delu in udeležili se bodo 14 dnevnega ponavljalnega pouka. Potem se bo delo po šolah nadaljevalo, a žal — le po nekaterih.

*

»Koliko naših učencev je dovršilo štiriletno pripravljajno šolo za sv. krst?« vpraša pater superior.

Vsak katehist more navesti nekaj imen. Pregledajo zapisnike, da vidijo, ali so katehumeni redno obiskovali pouk. Tako mine dopoldne. Opoldanski zvonec kliče. Katehisti gredo h kosilu, da se ob dveh popoldne zopet zbero.

»Zdaj pa,« pravi misijonski predstojnik in glas mu je nekam žalosten, »preden vam morem izplačati nagrado za prvo četrletje, moramo preračunati, koliko šol bomo mogli še vzdrževati.«

Katehisti so neprijetno presenečeni.

Takoj se začne precejanje. Katehisti se ponujajo, da hoče vsak prevzeti po dve šoli, tako da bo poučeval v eni dopoldne, v drugi popoldne. Šola v središču mora ostati kakor je. Torej pride od 156 šol v poštev samo 43.

»Za ostale šole iščem 12 učiteljev prostovoljcev,« nadaljuje predstojnik, »ki bi hoteli svoje delo vršiti brezplačno. Vsak bo imel 10 šol v oskrbi in bo moral vsak dan obiskati vsaj tri. Ljudi bo moral zbirati in jih naučiti molitvic.«

Dvanajst prostovoljcev je kmalu priglašanih. V oskrbo vzamejo 113 šol. Vsi bi radi ostali v svojih vaseh in poučevali za božje plačilo; toda kje naj vzamejo denar za davke, za prehrano družine, za obleko in druge potrebne stvari? Vsaj nekaj na mesec nujno potrebujejo.

Sto in trinajst šol zaprtih! In zakaj? — Zato, ker ni denarja... Milijone izdajajo ljudje po svetu za greh. Mi pa ne spravimo skupaj te male vsote, da bi ohranili naše misijonske šole pri življenju!

Popolni odpustki

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 15. oktobra, sv. Terezija Velika;

dne 28. oktobra, sv. Simon in Juda, apostola.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavniki in lastniki lista: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Ljudska tiskarna v Ljubljani. (J. Kramarič).

Dell dobrote še dalje

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v važni zadevi. Pošiljam obljubljeni botrinski dar dvema zamorčkoma in prosim objave v »Odmevu«. Služabnici božji se še nadalje priporočam v vseh dušnih in telesnih potrebah.

F. F., Vinica.

Dolžnost me veže, da se javno zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji, ker sem na njeno priprošnje ozdravela od hude hrbtenične bolezni. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Marija Terezija. Služabnici božji se še nadalje priporočam za ljubo zdravje in v drugih družinskih zadevah. Zahvala je bila obljubljena.

M. M., Logatec.

Pošiljam botrinski dar zamorskemu dečku na ime »Jožef« v zahvalo za uslišano prošnjo in prosim objave v »Odmevu«.

Julijana Marn.

Imel sem hudo srčno bolezen in sem bil že čisto pri koncu. Zaupno sem se priporočil služabnici božji Mariji Tereziji in sem ozdravel. Prepričan sem, da mi je ona izprosila zdravje. V zahvalo darujem botrinski dar zamorčku na ime »Anton«. — A. M., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji iskrena hvala za pomoč. Priporočam se ji še nadalje.

A. B., L.

Zaradi uslišane prošnje, da me je nehalo trgati v križu, pošiljam dar za katekizem zamorčkom, kar je bilo obljubljeno. A. Kmet.

Pošiljam botrinski dar dvema zamorčkoma v zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji, ker me je uslišala v dveh težkih zadevah: v hudi bolezni in v neki drugi zelo važni zadevi. Ko sem obljubila botrinski dar zamorčku, se mi je bolezen takoj zboljšala. Želim, da se krsti deček na ime Anton in deklica na ime Marija Terezija. Prosim objave v »Odmevu«.

F. K., S.

V neki težki zadevi sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime »Marija Angela« in prosim objave v »Odmevu«.

Angela Kržič.

Javno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za hitro uslišano prošnjo — za ozdravljenje. V zahvalo pošiljam tisoč lir za cerkev v Afriki. Služabnici božji se še nadalje priporočam in prosim objave v »Odmevu«.

K. Š., Ljubljana.

Služabnici božji Mariji Tereziji se iskreno zahvaljujem za srečno prestano operacijo. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici na ime Terezija in se ji še nadalje priporočam. Zahvala je bila obljubljena.

Hvaležna A. P.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledóchowski za več uslišanih prošenj in se ji še nadalje priporočam.

J. K.

Pri operaciji na nogi mi je ohromel živec. Mislila sem, da bom za vedno hroma, bilo mi je, ko da hodim že v gumiju. Pa sem dobila podobico s koščkom obleke božje služabnice Marije Terezije in sem molila in zdihovala k tej ljubi božji služabnici. In res sem ozdravela. Tisočkrat zahvala ljubi Mariji Tereziji Ledóchowski.

Eva W.

Pošiljam dar za misijone. Pokojna grofica Marija Terezija mi je pomagala v težki zadevi, zato tisočera zahvala.

H. H.

Pošiljam botrinski dar za krst zamorčka. Moja hčerka je imela vnetje pljuč; pa sem obljubila, ako ozdravi po priprošnji božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske, da bom dala krstiti zamorskega

otroka in se javno zahvalila za uslišanje. Vnetje je ponehalo, deklica je danes zdrava. Od sedaj bom imela še večje zaupanje do nje. A. A., M.

Opravljal sem devetdnevnic v čast božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski in sem na njeno priprošnje čudovito ozdravela. Poprej sem bolehal na želodec in na srcu. Obljubila sem dar za misijone in javno zahvalo, kar sedaj izpolnjujem. M. S.

Ko sem Vam septembra meseca pisala, je bila naša misijonarka s. Dominika še zelo bolna. Me smo mnogo molile k pokojni ustanoviteljici Mariji Tereziji Ledóchowski, in ona nam je doslej mnogo pomagala. Zdravje s. Dominike se je obrnilo zelo na bolje, tako da že nekoliko hodi. Tudi sama se bo za to zahvalila.

Misijonarka M. G., Jugozah. Afrika.

Božja služabnica Marija Terezija Ledóchowska mi je pomagala v težki gripi; zato darujem za eno sv. mašo v namen, da bi bila Marija Terezija kmalu prišteta svetnikom. C. P. v A.

Moj brat je bil preteklo zimo dvakrat ozdravljen, ko je imel hudo vnetje pljuč; v zahvalo pošiljam dar za vzdrževanje misijonarjev v teh težkih časih. C. P. v A.

Pošiljam botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime Marija Terezija, v čast blagopokojni grofici Mariji Tereziji Ledóchowski, ker sem bila uslišana v neki denarni zadevi. Prosim, da to priobčite v »Odmevu«. W. E. A. O. A.

Pošiljam obljubljeni misijonski dar v zahvalo, ker se je neka sodba ugodno iztekla na priprošnje sv. Antona in drugih priprošnikov. Š. v L.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: F. K., Ljubljana, svojo bolno mater, da bi ozdravela in za voljno prenašanje bolečin. — A. M., B. v., za ljubo zdravje in da bi ponehale omotične bolečine. Če bo prošnja uslišana, obljubi botrinski dar zamorčku. — M. V., Podgraj, za pomoč v neki važni zadevi.

Zahvale. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se zahvalujeta: Ivan Zakonjšek za srečno prestano bolezen in se še priporoča; Ivana Ličan za zboljšanje zdravja in se še nadalje priporoča.

Lepo bi bilo,

da bi vse družine z živimi in pokojnimi družinskimi člani pristopile k

»Mašni zvezi za Afriko«.

To mašno zvezo je vpeljal kardinal Respighi v Rimu. Obstoji iz 300 svetih maš, katere se berejo vsako leto za vse žive in mrtve člane te mašne zveze. Papež Pij X. je prvi pristopil kot njen član. Članarina za vsako osebo se plača enkrat za vselej. Prispevki pridejo v korist afriškimi misijonom. Naslov glejte na 2. strani ovitka.